

chráněn byl před vzteklinou. V Rakousku nevybírá daň ze psů stát, nýbrž pouze obce.

Pro království české byla zák. ze dne 29. března 1873, č. 24. z. z. vydána následující ustanovení o vybírání daně ze psů:

Obce mají právo uložit daň na držení psů starších 4 měsíců, kterážto daň nesmí v obcích městských obnášeti více než 4 zl. a v obcích venkovských více než 2 zl. ročně z každého psa. Na psy, kteří ku hlídání domu a dvora na řetěze se drží, pak na psy, kteří slouží k účelům živnostenským, hospodářským nebo honebním, smí se uložit daň nejvýše v obnosu polovičním. Majitelé psů, kteří se pouze na čas v některé obci zdržují, nemusí platit daň, platí-li jí v obci jiné.

Psi, z nichž daň zapravena byla, mají nositi k vůli kontrole na nákrčníku známku, kteráž se při placení daně majiteli psa vydá. Majitelé domů jsou povinni předložit každoročně úřadu obecnímu seznam nájemníků, kteří psy mají. Ze psů nepřihlášených musí majitelé jich zaplatit daň v obnosu dvojnásobném. Psy známky nemající má pohodný zničit. V Praze vybírá se daň ze psů na základě výn. zem. výb. ze dne 24. listopadu 1873 č. 29325.

Daně přímé a nepřímé.

I. Pojem.

Veškeré daně od dávných dob rozděluje věda na dvě hlavní skupiny, na daně přímé a daně nepřímé, leč v našem zákonodárství scházejí tyto pojmy druhové.

Daněmi přímými jsou nucené příspěvky hospodářství soukromých, jež hospodářství veřejné (stát, země, obec) beze zvláštní náhrady vybírá, a jež totéž soukromé hospodářství nese, které je zapravuje. Jsou tedy daně přímé dávky, které se poplatníku přímo ukládají a přímo od něho vybírají. Tím liší se daně tyto od daní nepřímých, kteréž se nevybírají od vlastních poplatníků bezprostředně, nýbrž prostřednictvím osoby, jež pak je na jiné osoby uvaluje. Jsou tedy poplatníci a plátcové při daních nepřímých osobami různými, kdežto při daních přímých jsou to osoby tytéž.

II. Daně přímé.

V Rakousku nebyly daně přímé zavedeny najednou dle určitého plánu, nýbrž byly zaváděny dle potřeby.

Daně přímé rozděliti dlužno na reální a osobní daně. Reálními daněmi jsou ony, jež se předpisují držiteli reality (pozemku, budovy) proto, že jest držitelem její; daň ukládá se tu jaksi do jisté míry reality samé. Osobními daněmi jsou ty, které se vybírají od určité osoby s ohledem na zaměstnání neb osobní příjmy její. Daněmi reálními jsou: 1. daň pozemková, 2. daň domovní, a osobními: 1. daň z výdělků a 2. daň z příjmů.

III. Daně nepřímé dělí věda: 1. v daně spotřební a 2. v daně obchodové. Daně spotřební možno děliti dále na daně z bytů ve městech (t. zv. groš činžovní), daně přepychové (daň ze psů, kolek z hracích karet), daň z meliva, daň z masa, daň ze soli, daně z nápojů, daň z cukru, daň z tabáku; jakožto daně obchodové uvádějí se daně dědické, bursovní, kolky na kvitance, na účty, na lístky železniční atd.

Dar jitřní jest dar, který muž slibuje dáti své manželce prvního jitra po sňatku (§ 1232 o. o. z.). Zřízení toto jest původu německoprávního; darem jitřním rozuměl se dar, jenž manželce za obětované panenství